

Sınıf

Kasım-Aralık 2018/ Sayı: 7

Twitter: @sinifbulteni

**SINIFLARDAN
ALANLARA!**

İçindekiler

Amacımız:

Merhaba arkadaşlar 3

Staj Sömürüsü:

Stajyer öğrenciler, zincirleri kırmaya! 4

Politika:

Bu haraç düzenine mücadeleyle cevap verelim! 5

Şeyh Bedreddin:

Bu toprakların ilk ihtilal girişimi: Şeyh Bedreddin isyanı 6

Kadın:

Mücadele bir gün değil, her gün! 8

Kitap Tanıtımı:

Dünyayı Sarsan On Gün 9

Taleplerimiz:

10

Şiir:

Hürriyet Kavgası 11

Merhaba arkadaşlar,

Liseliler olarak, “Bu sömürü ve haraç düzenine karşı söyleyecek iki çift lafımız var.” diyerek *Sınıf* bültenini çıkarıyoruz. Bu bülten, bizlerin ortak problemlerine parmak basacak. Liselerde yaşanan haksızlıklara, her geçen gün artan eşitsizliklere; bizi gelecek kaygısına boğan ve sıra arkadaşlarımızla rakip haline getiren sisteme karşı liselilerin sesini duyuracak.

Her sene, hatalı olduğunu tespit ederek sınav sistemini değiştiriyorlar. Değişiklikler sistemi her seferinde daha kötü hale getiriyor ve bizler için durumu gittikçe zorlaştırıyor. Bu bozuk sistemin Milli Eğitim Bakanları da elbette bir çözüm üretmiyor. Erdoğan’ın patronlardan oluşturduğu kabinenin bir parçası olan, patron bakan Ziya Selçuk da: “Tuzluğu değil, masayı değiştireceğiz” dedikten kısa bir süre sonra “Benden çok şey bekleniyor” diyerek, yine tuzluğu bile değiştirmeyeceklerini açıklamış oldu.

Nitelikli bir liseye yerleşmek için başlayan serüvenimiz, nitelikli bir üniversiteye yerleşme çabamızla devam ediyor. Bu okullara yerleşmek için, eğitim aldığımız okulların yetersiz olduğunu farkındayız. Sınavda “başarılı” olabilmek adına birçok arkadaşımız dershanelere ya da yeni açılan temel liselere gitmek zorunda kalıyor. Patronlar ve patron çocukları için hava hoş. Onlar parmaklarını şıklatınca istedikleri her şeye sahip oluyorlar. Ancak emekçi aileler, ellerinde ne var ne yoksa ortaya koyup çocuklarını bu kurumlara göndermek zorunda kalıyorlar. Üniversiteye girdikten sonra da dertler bitmiyor. Genç işsizlik %25’e çıkmışken, hepimiz gelecek kaygısı ile boğuşuyoruz.

İşte, bunlar ve benzer daha birçok sebeple mücadelenin sesini yükseltme çağrısı yapıyoruz. Tuzluğu bile değiştiremeyecek olanlarla değil, zaten geçimini seni sömürerek sağlayanlarla da değil! Bizler kendi gücümüzün farkına varıp, sıra arkadaşlarımızla omuz omuza bu mücadelenin en ön saflarında yer almalıyız. Sorunumuz da, çözümümüz de ortak. *Sınıf*; bu sorunları da, çözümleri de ortaya koymak için geliyor. Sen de gel; *Sınıf*’in sesini, bizim sesimizi, hep birlikte yükseltelim! Emegimizi çalanlara, bizi kötünün de kötüsüne razı olmak zorundaymışız gibi gösterenlere, parayı veren düdüğü çalarcılara karşı mücadeleyi büyütelim!

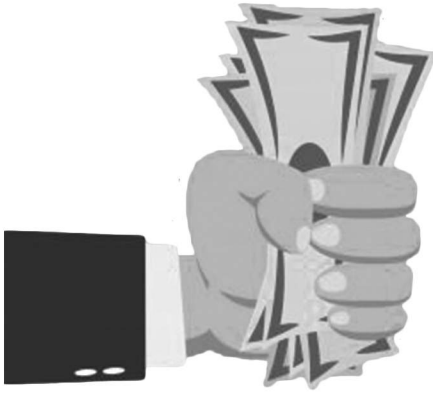
Stajyer öğrenciler, zincirleri kırmaya!

Staj; öğrencilerin okullarında gördükleri teorik eğitimin, pratikle güçlendirilmesi sürecidir. Stajyer öğrenci olarak bizler; özellikle meslek liselerinde, haftanın birkaç gününü belirli işletmelerde mesleğimizi öğrenmeye çalışarak geçiriyoruz. Mezun olmadan önce, sahip olduğumuz teorik bilgiyi pratikle harmanlamak, işlerin uygulamasını görmek tabii ki önemlidir. Ancak bu köhnemiş düzende staj süreci bu şekilde ilerlemiyor. Bizler, sermaye tarafından ucuz iş gücü olarak kullanılıyor.

Bize çoğu zaman alanımızın tamamen dışında veya yapmakla yükümlü olmadığımız işler yaptırılıyor. Yakın bir gelecekte bu mesleği yapmaya başlayacak olduğumuz göz önünde tutulmadan; bulunduğumuz kurumda, işletmede hangi alanda işçiye ihtiyaç varsa orada çalıştırılıyor. Kimi zaman sağlıksız bir şekilde ya da eksik ekipmanla, yasal çalışma saatlerini aşan şekilde; kimi zamansa tamamen eşitsizliğe maruz kalarak çalıştırılıyor. Diğer işçilerin kullandıkları servisleri kullanamıyor, yemekhanede onların yedikleri yemeği yiyemiyoruz. Bunun yanı sıra öğrenciler staj yaptıkları yerlerde notlandırma sistemine tabi tutuluyor. Bu sistem bizim boynumuza geçirilmiş bir zincirdir. Staj yerinde patron, ustabaşı; okulda ise görevli öğretmen staji geçersiz saymakla bizi tehdit ediyor. Bunca şeyin üzerine, emeğimizin karşılığını dahi alamıyoruz.

Biz öğrencilerin, sağlıklı ve güvenli iş yerlerinde, alanımız dahilinde çalışmamız; emeğimizin tam olarak karşılığını almamız, nitelikli bir staj süreci geçirmemiz gerekiyor.

Öğrenciyi işten atmakla ve stajını yakmakla tehdit edenlere, çalıştıkları yerlerde en kötü şartları reva görenlere karşı stajyer öğrenciler olarak bizler bulunduğumuz yerlerden; fabrikalardan, okullardan, hastanelerden mücadeleyi yükseltmeli, boynumuza geçirilen zincirleri kırıp atmamız. Stajyer öğrenciler köle değildir!

Bu haraç düzenine mücadeleye cevap verelim

Ben Eskişehir’de okuyan bir lise öğrencisiyim. 2018-2019 eğitim-öğretim yılı okul mevcudunun orantısız bir şekilde artmasıyla, yetersiz öğretmen kadrosuyla, kayıt sırasında istenen fahiş kayıt ücretleriyle başladı. Nitelikli okul kategorisinde bulunan liseler LGS puanları ile tercih edildiği için kontenjanlarını fazlasıyla doldurdu. Yerleşemeyen öğrenciler niteliksiz Anadolu liselerine yöneldiği için sınıf mevcutları 40’ların üzerine çıktı. Bu durum hâlihazırda yetersiz olan öğretmen sayısını, okulların ve sınıfların fiziki yetersizliğini ve eğitim verimliliğini düşürerek durumu daha can yakıcı hale getirdi. Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk’un yaptığı açıklamayla birlikte tablo daha vahim hale gelecek gibi görünüyor. Açıklamada MEBBİS (Milli Eğitim Bakanlığı Bilişim Sistemleri) kayıtlarına göre 117.403 öğretmen ihtiyacı bulunduğu belirtildi. Fakat yapılan atamalar bu ihtiyacı karşılamak şöyle dursun, yanına bile yaklaşamayacak derecede. Buna karşılık 2018 yılının sonuna gelirken yalnızca 20 bin sözleşmeli öğretmen ataması gerçekleştirilmiş.

Bu durum mevcutları artan sınıflarda zaten kötü koşullarda çalışan ücretli öğretmenlerin öğrenciyle yeteri kadar ilgilenememesine ve sonuçta eğitimin niteliksizleşmesine sebep oldu. Bunun yanı sıra kayıt sırasında istenen ücretler ve malzemeler (kâğıt, pul, zarf, temizlik malzemeleri vs.) adeta bir haraç niteliği taşıyor. Okulların bu isteklerini karşılayamayan öğrencilerin kayıtlarında sorun çıkarılıyor ve mevcut ekonomik krizden kaynaklı hayat pahalılığı yaşayan ve geçim sıkıntısı çeken emekçi halkın sırtına bir yük daha eklenmiş oluyor.

Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinden yapılan 2 Milyar liralık bir kesintinin sadece 75 Milyon lirası özel okullara aitken geri kalan büyük kısmı devlet okullarından kesildi. Devlet okullarının niteliksiz hale getirilmesiyle emekçiler varını yoğunu ortaya koyup, daha iyi bir gelecekleri olsun diye çocuklarını özel okullara göndermek zorunda kaldı. Yani özel okula yapılan teşvik sadece maddi olmadı. Fiili olarak da öğrencilerin özel okullara gönderilmesi neredeyse zorunlu hale getirildi.

Tüm bu kötü koşullar gösteriyor ki yürüttüğümüz mücadele her geçen gün daha da önemli bir hale geliyor. Bu nedenle bize dayatılan niteliksiz ve eşitsiz eğitime karşı mücadelemizi hep birlikte yükseltelim.

Eskişehir’den bir lise öğrencisi

Bu toprakların ilk ihtilal girişimi: Şeyh Bedreddin isyanı

“Hep bir ağızdan türkü söyleyip
hep beraber sulardan çekmek ağı,
demiri oya gibi işleyip hep beraber,
hep beraber sürebilmek toprağı,
ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
yârin yanağından gayrı her şeyde
her yerde

hep beraber!
diyebilmek
için

on binler verdi sekiz binini..”

Nazım Hikmet

“Şeyh Bedreddin Destanı”

Nazım'ın bu dizelerini mutlaka duymuşsunuzdur. Peki kimdi bu on binler? Ne uğruna vermişlerdi sekiz binlerini? Bu dizelerde bahsi geçen sekiz binler; Şeyh Bedreddin'in yoldaşı Börklüce'nin, Ege'nin insanlarından kurduğu çok uluslu bir ordudur. Peki bu on binlerin önemi nedir ki Nazım beş asır sonra dizelerinde onlara yer vermiş?

Aslında olayın temeli 1416 ihtilalidir. Önderliğini Şeyh Bedreddin'in üstlendiği bu hareketin amacı ortak mülkiyete dayalı bir toplum inşa etmektir. Yani Marks'ın doğumundan dört asır önce bir komünist ihtilal. Hem de Anadolu'da, bizim topraklarımızda! Bu ihtilalin bize göre en önemli noktası komünizm ideolojisinin batıya ait olduğu, bizim toplumumuza uzak olduğu tezini çürütmesidir. Komünizm, ezilenin mücadelesidir. Sınıflaşmanın olduğu her toplumda elbette sınıf mücadelesi de var olmuştur. Bizim topraklarımız da bunun dışında değildir.

Bir Şeyhin, komünist bir ihtilalin önderi olması; 15. yüzyılda Anadolu'nun siyasi durumuna çok hâkim olmayan birisi için garip bir durum olabilir. Evet, Şeyh Bedreddin bir tarikat şeyhidir ama o dönemin tarikatları günümüzdeki tarikatlardan çok farklıdır. Bunu şuradan anlayabiliriz: 1416 ihtilali, enternasyonalist bir ihtilaldir. Enternasyonalist diyoruz çünkü Anadolu'nun çok uluslu ve çok dinli yapısında sadece Türk Müslümanlara değil, Hıristiyan Rumlar ve Yahudiler başta olmak üzere diğer uluslara da hitap eder. Keza ihtilalin önderlerinden Torlak Kemal'in kendisi Yahudi kökenlidir.

Gelelim 1416 ihtilalinin tarihsel gelişimine. Timur'a yenildikten sonra Fetret Devri'ne giren Osmanlı'ya hâlihazırda güvenmeyen Ege halkının bu olayla güveni iyice sarsılmıştır. Devrimci fikirlerle donanmış dönemin önemli bilginlerinden Şeyh Bedreddin bu durumu fırsat bilerek Muğla'dan başlayıp bugün Bulgaristan sınırları içinde bulunan Deliorman'a kadar uzanan bir coğrafyada örgütlenerek büyük bir ihtilal başlatmıştır.

Ihtilalin diğer önemli iki lideri Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal'dir. Özellikle yazının başında da değindiğimiz Börklüce'nin çok uluslu ordusu ihtilalin temel taşlarından birini oluşturur. Türk ve Rum Anadolu köylülerinden, Göçebe Türkmenlerden, Sakızlı denizcilerinden oluşan bu on bin kişilik baldırı çıplaklar ordusu Osmanlı ordusunu defalarca bozguna uğratmış ve sekiz binini verene kadar da diremiştir. Şeyh Bedreddin'in yönettiği Deliorman'daki hareket ise, ihtilale destek veren eski tımar sahibi askerlerin ihaneti sonucunda bir kumpasla Bedreddin'in kaçırılıp Serez'e, padişahın yanına yargılanmak üzere götürülmesiyle sönümlenmiştir.

1416 ihtilali başarılı olabilir miydi? Evet olabilirdi. Ama kalıcı olamazdı. Çünkü komünizmin gerçekleşmesi için kapitalist sistemin doğduğu, kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfına ihtiyaç vardır. Bu yüzden Marks Paris Komünü'ne nasıl baktıysa, biz de bu ihtilale öyle bakıyoruz. Evet, koşullar olgunlaşmadan gelen bu ihtilalin yenilgisi kaçınılmazdı. Bu yenilgiye sebep olan nesnel şartlar, bugün oldukça olgun ve oldukça mümkün. Biz inanıyoruz ki, özel mülkiyetin oluşumundan beri süregelen ezilenlerin mücadelesinde zafer çok yakın. Bu topraklarda Bedreddin'in başlattığı devrim mücadelesi; Mustafa Suphilerden, Denizlerden, Mahirlerden bugüne kadar ulaşmıştır. Devraldığımız bu mücadeleyi sınıfları, sınırları ve sömürüyü; başta bu topraklardan olmak üzere yeryüzünün her parçasından silene kadar, insanın insana üstünlüğünü yok edene kadar sürdüreceğiz.

Mücadele bir gün değil, her gün!

25 Kasım “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü” insanlık tarihinin kara sayfalarına bir utancın, bir insanlık ayıbının yıl dönümü olarak geçmiştir. Bu gün, mücadeleye dair umutlarımızı besleyen, ilmek ilmek örülen bir direnişin simgesidir.

25 Kasım 1960'da Dominik Cumhuriyeti'nin halka baskı, zulüm ve ölüm dayatan Trujillo Hükümeti'ne karşı ezilenlerin verdiği büyük mücadelenin önderleri Mirabel kardeşler tecavüz edilerek katledilmiş, bu olay ölüm raporlarında “trafik kazası” olarak geçmiştir. Yaşanan katliam ülkede büyük tepki uyandırarak mücadelenin fitilini ateşlemiştir. Mirabel kardeşler bu mücadelenin nihai zaferine ulaştığı günü göremediler ancak onların bıraktıkları mücadele bayrağı, arkalarında yaşamına devam eden binlerce insan tarafından devralındı. Onların sembolleştikleri bu mücadele bugün daha da yakıcı sorunlarla karşıımızdadır.

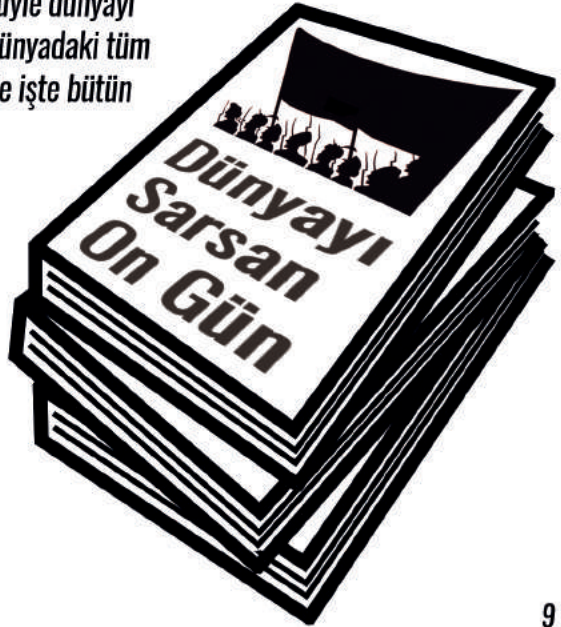
Bugün bizler de, kadına yönelik şiddetin devlet ile nasıl iç içe geçtiğinin bizzat şahitliyiz. 16 yıldır kadınıla ilgili söylemlerinde cinsiyetçiliği diline pelesenk eden, bu söylemleri pratiğine de yansıtan AKP iktidarı ile kadın cinayetleri %1.400 arttı. Kadınların çalışarak üretime dâhil olmasını işsizlik sebebi; kahkahasını iffetsizlik olarak gören; kadın-erkek eşitliğinin fıtrata ters olduğunu ifade eden bir iktidarın yaklaşımını reddediyoruz.

Mirabel kardeşler bugün yalnızca kadına yönelik şiddetin değil; haksızlığa, adaletsizliğe karşı verilen bir mücadelenin sembolleridir. Bu yüzden 25 Kasım bir anma değil, bir mücadele günü olarak bilincimizde yer etmelidir. 25 Kasım, yalnızca sembolik bir gün ancak bizim “erkek egemen kapitalist sistem” içerisinde verdiğimiz mücadele her gündür! 25 Kasım'dan başlayarak; Mirabel kardeşleri de, katledilen diğer kadınları da zihinlerimizden bir an olsun çıkarmadan mücadelenin en ön saflarında yerimizi alacağız!

KİTAP TANITIMI:

Dünyayı Sarsan On Gün

Amerikalı gazeteci John Reed tarafından yazılan *Dünyayı Sarsan On Gün*, bir gazeteci titizliği ve yalınlığı ile yazılmış tarihi bir kaynak. Kitap öylesine gelişigüzel yaşanmış olaylar ve belgeler birleşimi değil. Hakkında söylenebilecekler bunlardan çok daha fazlası. Çünkü sosyalist Reed, tarihte ilk kez işçilerin ve köylülerin masaya yumruklarını vurarak tarihin akışını değiştirmelerine, birinci dünya savaşını bitiren olaya, dünya devriminin ilk ateşine yani Ekim devrimine anbean tanıklık etmiştir, yaşamıştır. Üstelik bunları ilgisiz ve objektif bir gözlemci gibi değil, içinde bulunduğu kavganın önemini gayet iyi bilen bir sosyalist olarak yansıtmıştır. Reed, *Dünyayı Sarsan On Gün*'ü, Şubat devriminin ilk günlerinden itibaren Petrograd'da devrimin nabzını tutarak, İşçi ve Asker Sovyetleri oturumlarını izleyerek, cephede siperleri gezerek, aç-çıplak askerlerle konuşarak, Ekim devriminin hemen öncesinde Bolşevik Parti'nin karargâhına dönüşen Smolni Enstitüsü'nün koridorlarında sabahlayarak ve 24 Ekim (yeni takvimle 6 Kasım) gecesi Kronstadt'lı denizcilerin ardından Kışlık Saray'a girerek devrimin içinden bir tanık olarak yazmıştır. İşçi sınıfının tarih sahnesine ilk çıkışını ve muzaffer Ekim devrimini anlatan bu kitap Lenin'in de önsözüyle dünyayı değiştirmek isteyen sınıfa bir çağrı olarak, dünyadaki tüm işçilere sunulmuştur. Kitabı eşsiz kılan şey de işte bütün bunlardır.

TALEPLERİMİZ:

Eşit, bilimsel, parasız, anadilde eğitim hakkımızın verilmesini istiyoruz.

*Müşteri değil, öğrenci olmak istiyoruz.
Sermayeye peşkeş çekilen liseler, üniversiteler istemiyoruz.
Bütün liselerin kamulaştırılmasını istiyoruz.*

*İdare tarafından disipline edildiğimiz değil,
özgürce düşünebildiğimiz, fikirlerimizi
paylaşabildiğimiz bir lise istiyoruz.*

*Cinsiyetçi eğitime ve kıyafet yönetmeliğine karşı
kadın-erkek eşitliğini savunan bir lise istiyoruz.*

HÜRRİYET KAVGASI

*Yine kitapları, türküleri, bayraklarıyla geldiler,
dalga dalga aydınlık oldular,
yürüdüler karanlığın üstüne.
Meydanları zaptettiler yine.*

*Beyazıt' ta şehit düşen
silkinip kalktı kabrinden,
ve elinde bir güneş gibi taşıyıp yarasını
yıktı Şahmeran' ın mağarasını.*

*Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.
Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.
Safları sıklaştıran çocuklar,
bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır.*

Nazım Hikmet

*“Gelmiş dünyanın dört bir ucundan
Ayrı dilleri konuşur, anlarız
Yeşil dallarız dünya ağacından
Gençlik denen bir millet var, ondanız.”*